

Geen sterren, maar priesters

Ook in de Vlaamse Kerk wordt nagedacht over roepingen en het gebrek daaraan

- ▶ Roepingen vertrekpunt alle pastoraal
- ▶ Moet onderdeel van ieders geloofsgroei zijn
- ▶ Frans bisdom ondernam gewaagd initiatief

Erik DE SMET

Welgeteld één priesterwijding valt het Vlaamse landsgedeelte dit jaar te beurt. Voorwaar, wat betreft roepingen loopt de Kerk in onze contreien op haar tandvlees. Maar ook in Frankrijk weten ze wat het inhoudt, de roepingencrisis.

Het bisdom Besançon in het oosten van het land, aan de grens met Zwitserland, moest drie jaar wachten, alvorens er nog eens een wijding kon worden gevierd. Dat belette de Kerk aldaar niet een gewaagd initiatief te ondernemen. De Franse pers had de mond vol van *Prêtres Academy*, De Priesteracademie, een knipoog naar *Star Academy* van de commerciële Franse televisiezender TF1, waarin op zoek wordt gegaan naar nieuw talent in de showbizz.

Eric Poinot, bisschoppelijk vicaris voor jeugd en roepingen, liet op het internet video's posten in de stijl van het populaire televisieprogramma. Drie priesters van het bisdom – Michel, Franck en Christophe – werden in hun dagelijkse bezigheden gevolgd. In typische gesprekjes blikken ze

Priester Michel getuigt voor de internetcamera van *Prêtres Academy*. © Bisdom Besançon

terug op hun roeping, en vertrouwen ze de kijker ook hun twijfels en hoop toe. Het succes overtrof de stoutste verwachtingen. Meer dan honderdduizend bezoekers bekeken de schalkse filmpjes.

Jongeren reageerden enthousiast op deze eerlijke presentatie van het priesterleven. Zo zien we Michel z'n eigen potje koken en Franck op bezoek gaan in een kringloopwinkel. Maar we zien hen ook bezig tijdens het dage-

lijkse gebed of de bediening van de sacramenten. Weinig jonge mensen hebben immers een goed beeld van wat een priester is, en staan best ontvankelijk tegenover een eerlijke getuigenis.

Eric Poinot, intussen in Frankrijk nationaal verantwoordelijke van roepingen én jeugdpastoraal, kwam het project *Prêtres Academy* duiden tegenover een Vlaams publiek van kerkelijke verantwoordelijken.

De eerste stap is volgens hem het opwekken van het geloof bij de 'natuurlijke partners', zijnde een breed spectrum van jeugdgroepen. Roepingenpastoraal is eigenlijk gericht naar allen en iedereen. De Franse ervaring leert ook het belang van de ontmoeting met de armen, bijvoorbeeld tijdens een stage in het Zuiden. Nog steeds onvermoed is immers de roeping van het doopsel, benadrukt Eric Poinot.

Maar het gaat ook verder. Poinot onderstreept het belang van de 'pastoraal van de oproep', van groepen waarin roeping breed en openlijk ter sprake mag komen. Een derde stap is de persoonlijke onderscheiding, bijvoorbeeld in een Samuëlproject, waar gesprekken met een geestelijke begeleider centraal staan.

„De geloofscrisis is het gevolg van verkondiging die geen oog had voor persoonlijke roeping”

Inzake roepingen moeten de schotten tussen de sectoren in de Kerk dringend worden weggehaald. Dat is ook de mening van de Italiaanse professor Amedeo Cencini. „Ontdekt een christen z'n persoonlijke roeping niet, dan kan hij geen christen zijn”, bezweert de man. Volgens hem maakt roepingenpastoraal dan ook deel uit van alle geloofsverkondiging. Meer zelfs, de geloofscrisis is het gevolg van een verkondiging die weinig oog had voor persoonlijke roeping. Niemand wordt nog christen geboren, maar allen zijn uitgenodigd het te worden. „Beseffen we wel genoeg de verlossende kracht van Christus voor ieder van ons?”, zo klonk het. Net dat is de humus van de roeping. Tijd voor een even gewaagd initiatief in ons landje?

‘Mgr. De Smedt redde tekst joden’

Kerkhistoricus LAMBERIGTS werpt nieuw licht op rol Brugse bisschop in Concilie

Lieve WOUTERS

Op 30 oktober zou hij honderd geworden zijn. Een uitgelezen moment voor een plechtig herdenkingscolloquium, vond mgr. Vangheluwe, opvolger van de illustere Emiel-Jozef De Smedt. Een opmerkelijke lezing werd op dat colloquium gehouden door Mathijs Lamberigts, hoogleraar aan de K.U.Leuven. Hij dook onder meer in de Vaticaanse 'geheime' archieven, en kon zo een nieuw licht werpen op de rol van de bisschop van Brugge tijdens het Tweede Vaticaanse Concilie, meer bepaald in de totstandkoming van het document over de joden. Dat kende een turbulente voorgeschiedenis. „We mogen terecht stellen dat mgr. De Smedt het document redde van de prullenmand”, zegt Lamberigts.

Godmoord

De Brugse bisschop, die in 1958 in eigen land nog zwaar onder druk stond vanwege zijn stemadvies tegen de Volksunie in het kader van de schoolstrijd, kwam echt tot bloei tijdens het Tweede Vaticaanse Concilie (1962-1965). Daar kreeg hij geen onbelangrijke rol toebedeeld als lid en woordvoerder van het Secretariaat voor Eenheid onder de Christenen (SCUF).

Een jaar vóór de start van het concilie liet hij in een algemene vergadering van het SCUF al zijn interesse blijken voor een concilietekst waarin de Kerk haar visie op de joden zou bijstellen.

Oorspronkelijk werd zo'n tekst opgevat als een bijlage bij een document over de oecumene. Maar om politieke evenwichten te respecteren, groeide hij uit tot een volwaardige tekst waarin ook andere niet-christelijke godsdien-

sten, met name de islam, ter sprake kwamen.

„De verhouding van de katholieke Kerk tot de joden was een erg gevoelige kwestie in die tijd”, legt Mathijs Lamberigts uit. „Zeker in Duitse kringen leefde het verlangen een einde te maken aan het antisemitisme dat in de Kerk leefde en dat in bepaalde liturgische teksten telkens weer naar boven kwam, denk aan de 'perfidie joden'.” Maar in de Kerken in het

Midden-Oosten bleek de overtuiging dat de joden verantwoordelijk waren voor de godmoord, tot in 1959 de klassieke leer, nog erg sterk. De politieke achtergrond van het ontstaan en de uitbreiding van Israël in Palestijns gebied was ook niet vreemd aan hun vijandige opstelling. De Nederlandse kardinaal Willebrands, toen secretaris van het SCUF, ondernam een reis naar het Midden-Oosten om de patriarchen te overtuigen van de concilietekst, maar zonder succes. Zij wilden niet weten van een vrijspraak van de joden voor de 'godmoord'.

Bijna werd het hele document dus naar de prullenmand verwezen, maar mgr. De Smedt hield in mei 1965 een lang en vurig pleidooi, waarin hij zich opstelde als een diplomaat met grote pastorale bewogenheid. Geen wonder dat mgr. Willebrands hem uitnodigde op een tweede reis langs de patriarchen. Uiteindelijk zou de tekst door de overgrote meerderheid worden goedgekeurd. Een nieuwe start voor de relaties tussen christenen en niet-christenen, het begin van de interreligieuze dialoog.

Mgr. De Smedt was een bisschop met grote pastorale bewogenheid. Ook op het concilie was dat zijn grote sterkte. © Archief

Nieuwe katholieke scholen in de maak

De broeders van Liefde willen in Vlaanderen nieuwe katholieke scholen inrichten volgens het kerkelijke ideaal. Dat meldt het weekblad *Tertio*. Hiermee komt de congregatie naar eigen zeggen tegemoet aan het verzoek van een aantal ouders. „In een multiculturele, dus ook multireligieuze samenleving die bovendien verregaand gesecculariseerd is, mag en moet een grotere verscheidenheid van onderwijs, ook binnen het net van katholieke scholen, aangeboden worden”, zegt broeder René Stockman, generale overste. De nieuwe katholieke school wil een school zijn „die zich laat inspireren door een bovennatuurlijke visie, die zich fundeert op de christelijke antropologie, waar een spiritualiteit van gemeenschap wordt beleefd en gestimuleerd, waar het curriculum gebaseerd is op een christelijk mens- en wereldbeeld en waar het evangelie echt wordt voorgeleefd en samen vorm krijgt. Het is een school waar gebed en sacramenteel leven uitdrukkelijk hun plaats hebben en waar geloof, cultuur en leven tot harmonie worden gebracht”. René Stockman hoopt dat dit initiatief niet bij voorbaat wordt afgeschreven op basis van vooroordelen en misvattingen. (KERKNET)

Lees *Nostra aetate* 4 op www.kerknet.be/nostreaetate.